Discurs del doctor Vaquer

Abans de res i principalment, vull donar-vos les gràcies per aquest sopar, que ha permès que em pugui retrobar amb els amics que he fet en els quaranta-nou anys que he passat a la Universitat de Barcelona com a estudiant i com a professor: aquí hi ha companys del meu temps d'estudiant i alumnes amb els quals he tingut tractes al llarg dels anys, i alguns són companys meus a la Facultat de Matemàtiques o a altres llocs.

Encara que no hi siguin materialment presents, per raons òbvies, vull recordar els professors que em van introduir en el món de les matemàtiques i els meus companys ja desapareguts. Sense ells, avui no seríem aquí.

També vull donar les gràcies als familiars i amics que han volgut acompanyar-me en aquest final d'etapa. Una menció a part he de fer de la meva dona, amb la qual primer vam estudiar junts a la Facultat i després ens vam casar, ara fa quaranta-un anys, a la capella de la Universitat. Sense ella, que ha estat al meu costat tota la vida, jo no hauria fet res del que he fet.

Ara no us vull cansar contant-vos els meus records de mig segle, durant el qual han passat moltes coses a la Universitat i al país. Tot ha canviat molt (jo crec que per bé) i molts de vosaltres, que heu tingut una actuació més directa en aquests canvis; ho sabeu millor que jo.

La Universitat de Barcelona de l'any 1998 és molt millor que la de l'any 1949, quan vaig arribar-hi jo, i aquesta millora l'hem feta entre tots. Com passa sempre, algunes coses les hem encertades i en altres ens hem equivocat; però això és la vida.

Però hi ha una cosa que em preocupa i us la vull dir: la tendència que hi ha, cada vegada més forta, a voler «escolaritzar» la Universitat, posant regles i normes i traient la llibertat, la llibertat de càtedra de què tant es parlava en altres temps.

Si la Universitat no és incòmoda i deixeu-m'ho dir subversiva, deixarà de fer el seu paper, i en el millor dels casos es convertirà en una bona acadèmia de professionals mediocres. Serà inútil.

El més trist del cas és que, aquesta «escolarització» de la Universitat, la porten endavant els que en un cert moment la van fer trontollar per treure-la de l'anquilosament que la regia i van produir una reforma engrescadora que avui no sé on és.

Evitar aquest perill és en les vostres mans: el dia que un catedràtic d'universitat no faci el que li doni la gana, la Universitat s'haurà acabat. La qüestió és que ho faci; no que li deixin fer. Els que ara teniu la Universitat en les vostres mans vau fer moltes coses que no us deixaven fer. Ara és qüestió que, sense por, seguiu fent el que us sembli bé.

Tal vegada hauria estat millor que no hagués dit aquestes coses i hagués començat com està manat: «il·lustríssims senyors, degans, il·lustríssim senyor president de l'IEC, il·lustríssim senyor Cap de Departament, il·lustríssim senyor President de la Societat Catalana de Matemàtiques, etc.» i creieu-me que, encara que no hagi començat així, agraeixo de tot cor la vostra presència en aquest sopar en què porteu el càrrec posat (perquè ja sé que sense càrrec també hauríeu vingut), que dóna el reconeixement de les institucions que representeu a les poques coses que he fet en la meva vida. Però m'he estimat més treure el que duia dintre i parlar com sempre he parlat.

Una vegada més, moltes gràcies, i espero que ens seguirem veient i parlant els anys que Déu vulgui.